

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315212369
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2315212369.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Y. S., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom XXX XX T. č. XXX, o zaplatenie 4.813,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 10.01.2019 č. k. 17C/357/2015-146, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým odsekom výroku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť zaplatiť žalobcovi sumu 4750,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 2,56 eura a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4750,- eur od 27. 3. 2015 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Druhým odsekom výroku vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Tretím odsekom výroku rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1, 2, § 53b ods. 1, § 54 ods. 1 a 2 § 517 ods. 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z., § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskoršieho predpisu). Vecne zdôvodnil, že všetky základné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru boli zvýraznené a prehľadne uvedené v tabuľke v bode 1.2. úverovej zmluvy, s výnimkou splnenia podmienky podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (ako to podrobne rozpisal Krajský súd v Trnave vo svojom uznesení zo dňa 3. 7. 2018 pod č.k. 10Co/226/2017- 125 v bodoch 17. až 26.). Vzhľadom na citovaný § 9 ods. 1 a 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. predloženú ÚZ je nutné túto zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Keďže žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a úver nespĺcal, žalobca ho listom zo dňa 26. 3. 2015 vyzval na predčasné splatenie úveru najneskôr do 5. 4. 2015. Ku dňu 26. 3. 2015 tak došlo k zosplateniu úveru a povinnosťou žalovaného bolo zaplatiť celý úver jednorazovo. V dôsledku toho je potom žalovaný povinný vrátiť žalobcovi sumu 4750,- eur, ktorú reálne čerpal a nevrátil a to ani čiastočne, spolu aj s úrokom z omeškania. Žalobca si uplatnil žalobou úrok z omeškania vo výške 2,56 eura vyčíslený z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru a ďalej vo výške 5 % p.a., súd mu preto priznal takto uplatnenú výšku príslušenstva. Čo sa týka úroku z omeškania vo výške 2,56 eura, súd dospel k záveru, že ku dňu zosplatenia tento úrok

predstavoval vyššiu sumu, súd však aj s poukazom na § 216 CSP priznal žalobcovi „len“ požadovaných 2,56 eura. Napr. s prvou splátkou bol žalovaný v omeškaní od 21. 3. 2014 do zosplatnenia, t. j. do 26. 3. 2015, t. j. 371 dní, potom úrok z omeškania je $5 \times 371 \times 83,73 / 36500$, t. j. 4,26 eura; s druhou splátkou bol žalovaný v omeškaní od 21. 4. 2014 do zosplatnenia, t. j. do 26. 3. 2015, t. j. 340 dní, potom úrok z omeškania je $5 \times 340 \times 83,73 / 36500$, t. j. 3,90 eura, atď. Úrok z omeškania ku dňu zosplatnenia úveru je tak preukázateľne vyšší, ako žalobca požadoval žalobou. Podľa § 216 CSP mu súd priznal sumu 2,56 eura. Ďalej súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % od 27. 3. 2015 (deň nasledujúci po zosplatnení úveru) až do zaplatenia, nakoľko omeškanie so zaplatením úveru trvá aj po zosplatnení úveru a to až do dňa rozhodnutia súdu a ďalej. Uplatnená výška úroku z meškania je plne v súlade s citovaným nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., keďže je uplatnená v najnižšej možnej výške (v čase vzniku omeškania s prvou splátkou, t.j. k 21. 3. 2014, bola platná základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0,15 % p.a., potom úrok omeškania by bol 5,15 % p.a., od 10. 9. 2014 do 15. 3. 2016 bola platná základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0,05 % p.a., potom úrok omeškania by bol 5,15 % p.a., a od 16. 3. 2015 je platná základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0,00 % p.a., potom úrok omeškania je 5 % p.a. Žalobca si žalobou uplatnil úroky z omeškania za celé obdobie „len“ vo výške 5 % p.a., rovnako aj tu súd postupoval podľa § 216 CSP. Súd vo zvyšnej časti - požadovaných úrokov vo výške 242,10 eura a úrokov z omeškania vo výške 5 % z dlžných úrokov 242,10 eura od 27. 3. 2015 do zaplatenia zamietol a to s poukazom na to, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov.

3. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010). Súd pri rozhodovaní o trovách konania podľa § 255 ods. 2 CSP určí pomer úspechu a neúspechu strán sporu. Žalobca bol v konaní úspešný vo výške 53,54 % a neúspešný vo výške 46,46 % (čo predstavuje úspech žalovaného). Po pomernom rozdelení trov konania, t. j. po odpočítaní úspechu a neúspechu žalobcu, potom súd dospel k záveru, že obe strany boli takmer rovnako úspešné či neúspešné (pomer úspechu a neúspechu bol do 10 %, presne 7,08 %), preto im náhradu trov konania nepriznal. Pre účely výpočtu trov konania súd vychádzal z požadovanej sumy ku dňu rozhodnutia súdu, t. j. k 10. 1. 2019. Žalobca svoju žalobou požadoval zaplatenie sumy istiny 4813,69 eura + úroky 242,10 eura + úrok 15,9 % ročne vo výške 2904,24 eura k 10. 1. 2019 + úroky z omeškania 5 % ročne k 10. 1. 2019 vo výške 913,28 eura, spolu tak 8875,87 eura, pričom mu súd priznal sumu 4752,56 eura. Výpočet úspechu žalobcu je potom $4752,56 \text{ eura} / 8875,87 \text{ eura} \times 100$, t. j. 53,54 %.

4. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal včas odvolanie žalobca navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci. Súd vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v úverovej zmluve absentuje údaj v zmysle § 9 ods. 1. ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, t.j. „výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. S uvedenými argumentmi súdu prvej inštancie sa žalobca nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.). Podľa žalobcu je nesporné, že zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky v bode 1.2. V tabuľke zmluvy sa prehľadne a zrozumiteľne nachádzajú tieto údaje, a tak žiadny spotrebiteľ nemôže mať pochybnosti o tom, v akej výške a kedy bude poskytnutý úver splácať. Ďalej je nepochybné, že OP, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, obsahujú v bode 2.5.3. spôsob anuitného splácania, ktorý je v tomto ustanovení vysvetlený. V bode 2.5.5. OP je uvedené poradie uspokojovania pohľadávky. Žalobca odkazuje na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu SR v sporoch, v ktorých posudzoval obdobné úverové zmluvy - uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018 č.k. 3 Cdo 146/2017, Najvyšší súd SR považoval dovolanie žalobcu v otázke nutnosti rozpisu splátky v zmluve za prípustné a dôvodné. Uviedol, že vychádzajúc z účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených v uznesení, predmetné

ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. Rovnaký záver obsahuje aj uznesenie Najvyššieho súdu SR čk. 4Cdo/211/2017-201 z 23.4.2018, uznesenie Najvyššieho súdu 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018, uznesenie Najvyššieho súdu 4Cdo/65/2018 z 26.9.2018, a ďalšie. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd opakovane k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Na výzvu odvolacieho súdu k možnému inému právnenému posúdeniu žalobca uvádza, že v záhlaví zmluvy sú uvedené identifikačné údaje žalobcu vrátane adresy žalobcu, čiže informácia o adrese žalobcu v zmluve neabsentuje. Z obchodného mena žalobcu, identifikačného čísla, ako aj zápisu právnickej osoby v príslušnom obchodnom registri príslušného súdu, má spotrebiteľ možnosť získať všetky potrebné informácie v prípade akéhokoľvek kontaktu žalobcu. Žalobca ďalej s poukazom na exaktné znenie dotknutého zákonného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) Zák. č. 129/2010 Z.z. („adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť“) uvádza, že pri uzatváraní zmluvy nevystupoval v postavení predávajúceho, ale v postavení veriteľa, pojem „predávajúci“ označuje účastníka kúpnej zmluvy. Dôvodová správa k predmetnému zákonu uvádza, že ide o náležitosť zmluvy „najmä pri účelovom úvere na nákup tovaru alebo služby, pri ktorom predávajúci a veriteľ uzatvorili zmluvu o výlučnom poskytovaní spotrebiteľského úveru a na základe tejto zmluvy spotrebiteľ získal spotrebiteľský úver, musí byť spotrebiteľovi zo zmluvy zrejmé, na akej adrese predávajúceho môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.“ Čiže uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť alebo reklamáciu, slúži podľa dôvodovej správy v prípadoch, keď spotrebiteľ nakupuje tovar/služby, na ktorých zaplatenie použije spotrebiteľský úver, a uvedenie danej náležitosti je potrebné vzhľadom na odstránenie pochybnosti, či môže spotrebiteľ sťažnosť/reklamáciu podať na adrese predávajúceho alebo veriteľa. V prípade spotrebiteľského úveru žalobcu daná pochybnosť nevzniká, v zmluve je uvedená len jedna adresa. Hoci žalobca v zmluve neuviedol, že ide o adresu, na ktorej môže podať spotrebiteľ sťažnosť alebo reklamáciu, uvedené jednak vyplýva z VOP, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a navyše zo samotnej podstaty uvedenia adresy v zmluve - ako miesta na kontaktovanie zmluvnej strany, pričom vyžadovať uvedenie v zmluve, že ide o adresu, na ktorej je možné kontaktovať žalobcu s akýmkoľvek zámerom (aj podaním sťažnosti/reklamácie) by bolo zbytočný formalizmus, nakoľko spotrebiteľ má k dispozícii adresu žalobcu, na ktorej ho môže kontaktovať, a teda zámer zákonodarcu, aby spotrebiteľ vedel, kam sa obrátiť na predajcu, je naplnený. Prípadná obava, že v prípade bánk pôsobiacich na území celého Slovenska prostredníctvom pobočiek nie je vylúčené, aby reklamácia alebo sťažnosť nemohla byť vybavená prostredníctvom niektorej z nich, je úplne neopodstatnená a nie je zrejmé, aký negatívny následok by uvedená možnosť mala mať na spotrebiteľa. Klient žalobcu skutočne môže podať sťažnosť alebo reklamáciu aj na ktorejkoľvek pobočke banky, ktorá sťažnosť alebo reklamácia je následne postúpená na vybavenie na sídlo banky, pričom ale uvedené je v prospech spotrebiteľa, ktorý má na výber množstvo alternatív, ako žalobcu v uvedenom kontaktovať. Žalobca taktiež poznamenáva, že pre komunikáciu klienta s bankou prostredníctvom e-mailu je možné využiť aj elektronickú adresu: G. v zmysle VOP a žalobca prevádzkuje aj infolinku dostupnú 24 hodín denne 7 dní v týždni, na ktorej môže v prípade akýchkoľvek pochybností spotrebiteľ získať informáciu o možnosti podania sťažnosti/reklamácie. Vzhľadom na všetko uvedené má žalobca za to, že informácia o adrese, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť alebo reklamáciu, v zmluve neabsentuje. Žalobca ďalej upriamuje pozornosť na smernicu Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá v čl. 10 ods. 2 nepožaduje uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť/reklamáciu, vyžaduje (písm. b) iba: totožnosť a geografické

adresy zmluvných strán, prípadne i totožnosť a geografickú adresu zúčastneného sprostredkovateľa úveru. Zákon č. 129/2010 Z.z. je podľa dôvodovej správy úplnou transpozíciou smernice 2008/48/ES do slovenského právneho poriadku. Žalobca ohľadne výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. a aplikácie jeho ustanovení s ohľadom na text smernice 2008/48/ES poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 a judikatúru Najvyššieho súdu SR ohľadne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 4Cdo/65/2018 zo dňa 26.9.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018). Podľa rozsudku ESD C-42/15 pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti tejto smernice, nemali by členské štáty ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica neupravuje (ak obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti). V prospech argumentácie žalobcu svedčí aj legislatívna úprava znenia zákona č. 129/2010 Z.z. týkajúca sa náležitostí zmluvy, ktorá bola uskutočnená novelou zák. č. 279/2017, keď zákonodarcu sám v dôvodovej správe uviedol, že táto úprava bola nevyhnutná v nadväznosti na zabezpečenie súladu so smernicou 2008/48/ES v dôsledku rozsudku C-42/15, podľa ktorého úverová zmluva musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v Čl. 10 smernice, a to vzhľadom k tomu, že smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov. Touto novelou bola dotknutá náležitosť - uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť alebo reklamáciu, zo zákona vypustená. Žalobca má za to, že formalistickým výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý by vyžadoval v úverovej zmluve okrem uvedenia adresy žalobcu aj uvedenie, že ide o adresu, na ktorej je možné podať sťažnosť/reklamáciu, by došlo k neprimeranému a nedôvodnému zvýhodneniu spotrebiteľa, nakoľko by sa zmluva v dôsledku absencie tejto náležitosti považovala za bezúročnú a bez poplatkov. Spotrebiteľ, napriek tomu, že má zo zmluvy vedomosť o tom, na akej adrese môže žalobcu kontaktovať a podať sťažnosť/reklamáciu, by požíval ochranu práva a prísnu sankciu veriteľa v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. Všeobecné súdy musia rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku. Sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti je neprimeraná len s ohľadom na formálne neuvedenie popisu, že sídlo žalobcu je adresou, na ktorej môže podať sťažnosť/reklamáciu, keďže spotrebiteľ má zo zmluvy vedomosť o adrese veriteľa a nemá pochybnosť, že na danej adrese môže žalobcu kontaktovať. Aj samotná smernica 2008/48/ES uvádza, že sankcie za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na jej základe musia byť primerané. V uvedenom žalobcu odkazuje aj na nález Ústavného súdu SR č. ÚS 11/2016 zo dňa 7.2.2018 o vyslovení nesúladu ustanovenia § 5b zákona č. 372/1990 s Ústavou SR, v ktorom ústavný súd akcentoval, že ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru a netreba zabúdať, že východiskovým bodom by mala byť myšlienka, že dlhy sa platiť majú a patrí sa ich platiť, a to riadne a včas. Žalobca ohľadne rozhodnutí krajských súdov v obdobných veciach poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 16Co/88/2017-98 zo dňa 15.3.2018, v ktorom sa odvolací súd stotožnil s tvrdením žalobcu v odvolaní, že okresný súd neposúdil vec správne právne, keď uviedol, že zmluva neobsahuje údaje o tom, kde môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z.), rozsudok Krajského súdu v Trnave čk. 26Co/53/2017-82 zo dňa 20.4.2018, v ktorom uviedol, že výklad, podľa ktorého v zmluve nestačí uvedenie adresy veriteľa, ale musí obsahovať aj výslovné označenie, že na tejto adrese možno podať reklamáciu alebo sťažnosť, vedie k následku, že aplikácia zákona č. 129/2010 Z.z. je v rozpore so smernicou 2008/48/ES, rozsudok Krajského súdu v Trnave čk. 26Co/229/2017-95 zo dňa 26.6.2018.

6. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Už prvým výrokom preskúmaného rozsudku právoplatnou časťou (§ 367 ods. 2 Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4750,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 2,56 eura a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4750,- eur od 27. 3. 2015 do zaplatenia. Vzhľadom na to, že žalovaný proti tejto časti rozsudku odvolanie nepodal, v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu.

10. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý zamietajúci výrok a závislý výrok o náhrade trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku právne správne posúdil jeho nárok.

11. Z obsahu dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 3. 3. 2014 uzatvoril žalobca so žalovaným Úverovú zmluvu č. 108439, v zmysle ktorej, bola žalovanému schválená pôžička - bezúčelový úver vo výške 5000,- eur. Podľa úverovej zmluvy úver bol dohodnutý so splatnosťou 120 mesiacov, vždy k 20. dňu v mesiaci po 83,73 eura, konečná splatnosť úveru 20. 2. 2024, RPMN úveru 19,03 %, ročná úroková sadzba 15,9 %, celková čiastka, ktorú má odporca uhradiť navrhovateľovi je 10297,60 eura. Ako vyplývalo z dokazovania, tvrdení žalobcu a konštatoval to aj odvolací súd vo svojom uznesení zo dňa 3. 7. 2018 pod č.k. 10Co/226/2017- 125, žalobca reálne žalovanému titulom úveru vyplatil sumu 4750,- eur.

12. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

13. Vzhľadom na to, že súd je povinný ex offo, t.j. z úradnej povinnosti a bez ohľadu na aktivitu spotrebiteľa, podrobiť zmluvu kontrole z hľadiska dodržania noriem spotrebiteľského práva, bolo potrebné, aby takúto kontrolu vykonal aj odvolací súd. Odvolací súd prieskumom predmetnej úverovej zmluvy dospel k záveru, že táto neobsahuje zákonom požadovanú obsahovú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. g) a j) ZoSU účinného ku dňu 03.03.2014.

14. Odvolací súd tento prieskum realizoval po tom, ako akceptoval námietku odvolateľa, že poskytnutý úver nemožno považovať ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSU na základe absencie rozčlenenia splátok, poukazujúc na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016 a viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR čk. 4Cdo/211/2017-201 z 23.4.2018, uznesenie Najvyššieho súdu 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018, uznesenie Najvyššieho súdu 4Cdo/65/2018 z 26.9.2018).

15. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

16. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

17. Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnáť

túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

18. Jednou z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo v zmysle ustanovenia § 9 odsek 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere aj uvedenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru. V Zmluve o úvere bola ako výška poskytnutého úveru uvedená suma 5.000 Eur. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanému bola reálne poskytnutá len suma 4.750 Eur. Do výšky sumy poskytnutého úveru žalobca zahrnul aj poplatok za poskytnutie úveru. Uvedený poplatok však nepatrí do celkovej výšky poskytnutého úveru. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-377/14 zo dňa 21.04.2016, v zmysle ktorého, cit.: „3.Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“

19. Vzhľadom na nesprávne uvedenú celkovú výšku úveru má odvolací súd zato, že je potrebné dospieť záveru o absencii/nesprávnom uvedení náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 odsek 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to ročná percentuálna miera nákladov a predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Jedným z predpokladov použitých pre výpočet RPMN je totiž celková výška úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že v Zmluve o úvere bola uvedená výška úveru, ktorá nereflektovala skutočne poskytnutý úver, odvolací súd má za to, že v zmluve boli nesprávne uvedené / absentovali predpoklady použité na výpočet RPMN.

20. S neuvedením celkovej výšky spotrebiteľského úveru a predpokladov použitých na výpočet RPMN Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere spájal v zmysle ustanovenia § 11 odsek 1 písm. b) následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Neuvedenie týchto zákonných náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú.

21. Odvolací súd tak dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, aj keď z iných dôvodov ako súd prvej inštancie.

22. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, ako vecne správne potvrdil.

23. Žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. Z dôvodu, že žalovaný ale preukázateľne a účelne nevynaložil žiadne výdavky v súvislosti s týmto odvolacím konaním, ako to predpokladá § 251 CSP, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na čl. 4 ods. 2 CSP.

24. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.